

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze akt I C 4/13 z powództwa A. O. przeciwko (...) SA z siedzibą we W. o pozbawienie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 17 stycznia 2008 roku wydanego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu w sprawie I Nc 853/08 wykonalności: 1. oddalił powództwo, 2. nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że w dniu 23 lutego 2006 roku powódka zaciągnęła w (...) Bank S.A. we W. pożyczkę na kwotę 7.474,21 złotych, które nie spłaciła. Na podstawie umowy cesji wierzytelność nabyła pozwana. Nakazem zapłaty z dnia 17 listopada 2008 roku w sprawie sygn. akt I Nc 853/08 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 10.829,57 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 października 2008 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.553 złote tytułem kosztów postępowania. Wskazany nakaz został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Na podstawie tak powstałego tytułu egzekucyjnego z wniosku wierzyciela toczyło się postępowanie egzekucyjne, następnie umorzone postanowieniem komornika z dnia 9 października 2009 roku, w którym nałożono na powódkę obowiązek zwrotu kosztów egzekucji w kwocie 146,76 złotych na rzecz wierzyciela. W dniu 22 lipca 2009 roku rodzice powódki – M. i S. R. podpisali z pozwaną umowę, zobowiązując się spłacić zadłużenie powódki wynikające z powyższego nakazu zapłaty w określonych ratach. Umowa nie określała kolejności i sposobu zaliczenia wpłat ani oświadczenia pozwanej o rezygnacji z odsetek od należności głównej. W okresie od dnia 10 sierpnia 2009 roku do dnia 4 kwietnia 2012 roku powódka dokonała szeregu wpłat na rzecz pozwanej w łącznej kwocie 12.200 złotych. W sierpniu 2009 roku zadłużenie powódki wobec pozwanej wynosiło 15.105,18 złotych (- 10.829,57 złotych należności głównej, - 2.553 złote kosztów postępowania nakazowego, - 600 złotych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym, - 146,76 złotych kosztów egzekucji, - 975,85 złotych odsetek ustawowych). Wpłaty dokonywane przez powódkę pozwana w pierwszej kolejności zaliczyła na poczet kosztów procesu i kosztów egzekucji, zaś po ich spłacie na poczet odsetek a następnie na poczet należności głównej. Od kwoty głównej w dalszym ciągu pozwana naliczała odsetki ustawowe. W dniu 4 kwietnia 2012 roku zadłużenie powódki z tytułu samej należności głównej wyniosło kwotę 6.424,03 złote. W dniu 11 października 2012 roku pozwana wystąpiła do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego celem wyegzekwowania pozostałej do spłaty kwoty należności głównej wraz z odsetkami i kosztami postępowania egzekucyjnego.

Czyniąc powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności zeznaniom powódki oraz M. J. (1) odnośnie zawarcia między stronami ugody w przedmiocie spłaty zadłużenia i rezygnacji pozwanej z żądania odsetek i kosztów.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji wskazał, iż pozwana we wniosku o wszczęcie egzekucji z dnia 11 października 2012 roku ograniczyła kwotę dochodzonego roszczenia, uwzględniając tym samym dokonane przez powódkę wpłaty. W zaistniałym stanie w ocenie Sądu a quo brak było podstaw do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiodła powódka, zaskarżając je w całości. Skarżąca zarzuciła:

1. naruszenie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż wystąpienie z wnioskiem egzekucyjnym o wyegzekwowanie kwoty niższej niż wskazana w tytule egzekucyjnym i w zakresie którym została nadana temu tytułowi egzekucyjnemu klauzula wykonalności, powoduje bezzasadność powództwa przeciwegzekucyjnego, niezależnie od zaistnienia po powstaniu tego tytułu egzekucyjnego zdarzeń wskutek których zobowiązanie wygasło;
2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. poprzez uznanie za niewiarygodne zeznań świadków M. J. (1) oraz powódki, iż pomiędzy stronami zostało zawarte porozumienie na podstawie którego wpłaty dokonywane przez powódkę miały być zaliczane na poczet należności głównej i kosztów procesu a odsetki miały zostać umorzone w

sytuacji uregulowania zobowiązania zgodnie z harmonogramem, w sytuacji gdy fakt zawarcia takiego porozumienia można pośrednio wprowadzić z załączonego przez pozwaną poręczenia zobowiązania przez Państwa R. – rodziców powódki;

3. naruszenie art. 132 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 3 k.p.c. i art. 230 k.p.c. poprzez brak zwrotu pisma pozwanej z dnia 30 października 2013 roku w sytuacji gdy pełnomocnik pozwanej nie załączył do pisma dowodu jego nadania pełnomocnikowi powódki, a w konsekwencji brak uznania za prawdziwe twierdzeń powódki w zakresie dotyczącym sposobu rozliczenia wpłaconych przez powódkę kwot.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez pozbawienie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 listopada 2008 roku wydanego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu, I Wydział Cywilny o sygn. akt I Nc 853/08, zaopatrzonego w dniu 12 stycznia 2009 roku w klauzulę wykonalności, wykonalności: a) w części dotyczącej obowiązku zapłaty przez powódkę na rzecz pozwanego kwoty należności głównej oraz odsetek, b) w części dotyczącej obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu w wysokości 1.370,43 złotych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Ponadto skarżąca wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych. /apelacja – k. 151-154/

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. /odpowiedź na apelację – k. 161-162/

Na rozprawie odwoławczej w dniu 6 października 2014 roku pełnomocnik powódki oświadczył, iż popiera apelację oraz wniósł o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. /e-protokół rozprawy z dnia 6 października 2014 roku: 00:10:40/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki jest zasadna jedynie w części w tym zakresie skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, niemniej jednak w sposób nieprawidłowy dokonał interpretacji norm prawa materialnego, które znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania odnośnie zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania, mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Przechodząc do rozważania zarzutów procesowych apelacji należy wskazać, iż nie był zasadny zarzut skarżącej sprowadzający się do twierdzenia, iż Sąd Rejonowy powinien zwrócić stronie pozwanej jej pismo procesowe z dnia 30 października 2013 roku, gdyż do wskazanego pisma wniesionego do Sądu I instancji nie załączono dowodu jego nadania stronie przeciwnej. Zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. w toku postępowania profesjonalni pełnomocnicy doręczając sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych, zaś do pisma wniesionego do sądu dołącza się dowód jego doręczenia lub wysłania stronie przeciwnej. W niniejszej sprawie zarówno powódka jak i pozwana są reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Pełnomocnik powódki adwokat P. W. w dniu 19 czerwca 2013 roku udzielił dalszego pełnomocnictwa (substytucji) adwokatowi M. C. (k. 109). Następnie w dniu 11 lipca 2013 roku adwokat M. C. ustanowił adwokata T. C. pełnomocnikiem substytucyjnym powódki (k. 113). Pełnomocnik pozwanej do pisma procesowego opatrzonego datą 30 października 2013 roku (k. 127) załączył potwierdzenie jego nadania do adwokata T. C. (k. 130). W tym stanie rzeczy nie sposób zgodzić się z twierdzeniem skarżącej, iż strona pozwana nie załączyła do pisma z dnia 30 października 2013 roku dowodu jego nadania pełnomocnikowi strony przeciwnej. Osoba, której

pełnomocnik strony udzielił dalszego pełnomocnictwa (substytucji) działa w imieniu i na rzecz samej strony (jest jej pełnomocnikiem), nie zaś w imieniu i na rzecz pełnomocnika pierwotnego.

Chybiony jest także zarzut skarżącej naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. poprzez odmowę wiarygodności zeznaniom powódki oraz świadka M. J. (2) na okoliczność zawarcia przez strony postępowania ugody co do spłaty zadłużenia i rezygnacji pozwanej z żądania odsetek i kosztów. Sąd I instancji na kartach uzasadnienia zaskarżonego wyroku szczegółowo wyjaśnił dlaczego zeznania powódki oraz M. J. (2) na wskazaną okoliczność nie zasługują na wiarę. Przedstawioną argumentację Sądu meriti należy uznać za prawidłową. W toku postępowania pozwana konsekwentnie zaprzeczała, iż kiedykolwiek doszło do zawarcia przedmiotowej ugody. Wbrew twierdzeniu powódki nie sposób doszukać się przyznania wskazanej okoliczności w treści pisma pozwanej z dnia 30 października 2013 roku. Faktu zawarcia przez strony ugody nie potwierdza także żaden ze zgromadzonych w sprawie dowodów. Ponieważ rzekoma ugoda stron miała zawierać harmonogram spłat, zatem logicznym byłoby jej sporządzenie w formie pisemnej, powódka natomiast nie załączyła do akt sprawy stosownego dokumentu. Co więcej powołani przez powódkę świadkowie S. i M. R. nic nie wiedzieli na temat wskazanej ugody. W tym kontekście zważyć należy, iż wbrew twierdzeniom apelującej przyczyną dla której rodzice powódki zawarli z pozwaną umowę zobowiązując się do spłaty zadłużenie córki nie musi być tylko i wyłącznie chęć swoistego poręczenia za zobowiązanie płynące z rzekomej ugody. Rodzice powódki mogli zdecydować się na spłatę zadłużenia córki chociażby ze względu na łączące ich więzi rodzinne. Reasumując: powódka nie zdołała wykazać, iż między stronami doszło do zawarcia ugody w przedmiocie spłaty zadłużenia i rezygnacji pozwanej z żądania odsetek i kosztów.

Jako trafny należy natomiast ocenić zarzut naruszenia art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Wskazany przepis w interesującym nas zakresie stanowi, że powództwo opozycyjne (żądanie – pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia) może opierać się na tym, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane. Do zdarzeń, wskutek których zobowiązanie wygasa, należy przede wszystkim zaliczyć spełnienie samego świadczenia. Niewątpliwie w przedmiotowej sprawie doszło do częściowego spełnienia świadczenia na rzecz pozwanej, co w sposób niebudzący najmniejszych wątpliwości wynika z ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Po powstaniu tytułu wykonawczego do dnia 4 kwietnia 2012 roku pozwana otrzymała od powódki łącznie kwotę 12.200 złotych. Kwota ta została zarachowana w pierwszej kolejności na poczet kosztów procesu i kosztów egzekucji, zaś po ich spłacie na poczet odsetek a następnie na poczet należności głównej. W dniu 4 kwietnia 2012 roku zadłużenie powódki z tytułu samej należności głównej wyniosło kwotę 6.424,03 złote. Od wskazanej kwoty głównej w dalszym ciągu pozwana naliczała odsetki ustawowe. Pozwanej przysługuje, zatem uprawnienie do dalszego dochodzenia swojej wierzytelności od powódki w zakresie, w jakim wierzytelność nie została zaspokojona. Biorąc pod uwagę opisane powyżej okoliczności należy przyznać rację skarżącej, iż skoro należność zasądzona tytułem wykonawczym – nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 listopada 2008 roku wydanym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu, I Wydział Cywilny (sygn. akt I Nc 853/08), zaopatrzoną w klauzulę wykonalności – w zakresie przekraczającym kwotę 6.424,03 złotych wygasła wskutek zapłaty, to tym samym należy przyjąć, iż zostały spełnione przesłanki z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodzić się należy z apelującą, iż całkowicie bez znaczenia jest fakt, iż wierzyciel ograniczył wniosek o wszczęcie egzekucji, zgodnie bowiem z art. 816 § 1 k.p.c. w przypadku braku zaspokojenia całej wierzytelności określonej w tytule wykonawczym, komornik kończąc postępowanie egzekucyjne zwraca tytuł wierzycielowi. Wskazany tytuł wykonawczy może później posłużyć jako podstawa do wszczęcia kolejnej egzekucji przeciwko dłużnikowi. Ponadto umorzenie postępowania egzekucyjnego zgodnie z art. 826 k.p.c. nie pozbawia wierzyciela możliwości ponownego jego wszczęcia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż pozbawił częściowo w stosunku do powódki wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu z dnia 17 listopada 2008 roku (sygn. akt I Nc 853/08), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 12 stycznia 2009 roku w zakresie: a) należności głównej w części obejmującej kwotę 4.405,54 złotych, b) odsetek ustawowych od kwoty 6.424,03 złotych za okres od dnia 24 października 2008 roku do dnia 3 kwietnia 2012 roku, c) odsetek ustawowych od kwoty 4.405,54 złotych w całości,

d) kosztów postępowania w kwocie 2.553 złotych w całości. W pozostałej zaś części powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Zmiana zaskarżonego wyroku skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji. W niniejszej sprawie powódka domagała się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w części dotyczącej obowiązku zapłaty przez nią na rzecz pozwanej kwoty należności głównej oraz odsetek, a także w części dotyczącej obowiązku zapłaty przez pozwaną na rzecz powódki kosztów procesu w wysokości 1.370,43 złotych. Ostatecznie powódka wygrała proces mniej więcej w połowie, tym samym uzasadnionym było stosownie do art. 100 zdanie 1 k.p.c. wzajemne zniesienie kosztów poniesionych przez strony.

O obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi przez pozwaną kwoty 335 złotych tytułem połowy nieuiszczonej opłaty od pozwu Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku, nr 90, poz. 594 z późn. zm.).

Mając na względzie, iż powódka zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w całości domagając się jego zmiany zgodnie z żądaniem pozwu, zaś podniesione w apelacji zarzuty skutkowały zmianą wyroku jedynie w części, w pozostałym zakresie apelacja podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł również w oparciu o przepis art. 100 zdanie 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Powódka wygrała apelację w połowie, co przemawia za wzajemnym zniesieniem pomiędzy stronami kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Ponieważ powódka była zwolniona od opłaty od apelacji Sąd Okręgowy nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 335 złotych tytułem połowy opłaty od apelacji w oparciu o art. 113 ust. 1 wskazanej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.